

Mijn moestuin en ik

aflevering 22

Ervaringen van een nog altijd lerende moestuinier

Het tuinseizoen is volop aan de gang. En het is weer een wonder om na al het voorbereidende werk het gezaaide en geplante te zien groeien en bloeien.

Een kaal stukje grond te zien veranderen in een groene oase. Hoe mooi is dit. Helaas is het is niet alleen maar halleluja

Wie zaait zal oogsten???

Ik moet even mijn hart luchten. Hoe zo?

Wel, zoals voorgaande seizoenen, thuis weer vele zakjes zaad van lekkere groenten voorgetrokken in kleine en grote bakjes. Elke dag met spanning uitgekeken naar het moment dat de eerste groene sprietjes zich zouden vertonen. Blijdschap als dit ook gebeurt (teleurstelling als het uitblijft).

Verspenen als de tijd daar is. Allemaal heel arbeidsintensief. Maar ik doe dit graag, vind het leuk.

Maar eerlijk is eerlijk, echt met het vooruitzicht over enige maanden te kunnen oogsten als beloning voor al deze noeste arbeid.

Na verloop van weken zijn de plantjes groot genoeg. De kou is uit de lucht. De tot nog toe kale grond heeft er op moeten wachten, maar eindelijk is het zo ver. Er mag worden geplant! Ik begin met de tuinbonen. Dan de peulen en suikererwten. De uien, bieten en allerlei bladgroenten volgen. En na de ijsheiligen de courgettes en pompoenen. Bedje na bedje wordt gevuld.

Wat voel ik me de koning te rijk als ik mijn tuintje overzie.

Wat is het probleem dan zul je zeggen na deze lofzang?

Nou, de ellende begint met de tuinbonen. Vorig jaar een succesnummer. Geen last van luis en een massa bonen. Maar nu! Na een paar dagen terug op de tuin: één tuinboonplantje opgegeten. Ach, denk ik, er staan er nog zoveel. Maakt niet uit. Na een paar dagen nog een paar planten aangevreten. Hmm. Na een week de helft van de aanplant verdwenen! Dit is niet leuk meer! Vogels kunnen de daders niet zijn. Er zit een net over het bed. Maar goed, niet gezeurd. Ik ga op zoek naar de boosdoener(s), slakken (wie anders kunnen het zijn?) en zaai thuis snel weer tuinbonen. De plantjes stop ik na enige weken op de lege plekken in de grond. Spreiding van de oogst is ook niet gek.

Probleem uit de wereld toch?

Niet dus! Kom ik op zekere dag op de tuin om welgemoed aan de slag te gaan. Maar zoals altijd maak ik eerst nog een rondje om te zien hoe alles erbij staat. En wat zie ik! Een courgetteplant, al aardig groot, volledig opgegeten. Een paar korte sprietjes steken nog boven de grond. Dit is nog niet eerder vertoond. Sinds wanneer houden slakken van het ruwe blad van de courgette!?

Weer op zoek naar de daders, maar heel raadselachtig, zij zijn in geen velden of wegen te bekennen. De stiekemers!

En daar blijft het niet bij. Want ook een aantal stokbonen worden het slachtoffer van de hongerige slijmerds. Want dat slakken ook hier de schuldigen zijn zie ik aan de slijmsporen.

En dan is het gedaan met mijn geduld. Ik heb er meer dan genoeg van.

Weer goed zoeken, in de grond, onder neergezette bloempotjes. Er laten zich enkele vangen die ik vervolgens over de sloot kieper. Op de akker van buurman boer kunnen ze (denk ik) weinig schade aanrichten. Maar het mag niet baten. Nog meer stokbonen dreigen te verdwijnen. Hele legers houden zich volgens mij verborgen om, als ik mijn hiel licht, vrolijk hun gang te gaan.

Ik ben er helemaal klaar mee.

Handenvol gebroken eierschalen rond planten gestrooid. Helpt niet.

Toch maar slakkenkorrels in de strijd werpen? Slakkenkorrels die niet schadelijk zijn voor andere dieren volgens de fabrikant. Maar is dat wel zo? Een dilemma.

Uiteindelijk open ik het doosje dat al twee jaar ongebruikt op de plank ligt voor je weet maar nooit en strooi het goedje tussen de aangetaste planten. De blauwgroene korrels steken fel af tegen de donkere aarde. Dit voelt helemaal niet goed! En wat haalt het uit? Niets dus.

Van iemand van de hostavereniging ooit een recept gekregen voor het maken van een knoflookextract. Gekneusde bolletjes knoflook tien minuten koken in één liter water. Brouwsel af laten koelen en zeven. Dan twee eetlepels van dit extract met een liter water verdunnen en over de aangetaste planten spuiten. Volgens deze ervaringsdeskundige gaan slakken en hun eitjes hier geheid aan ten onder. Zijn hosta's, slakken zijn er dol op, varen er wel bij.

Zou het echt? Ik probeer het uit. Extract gemaakt (de knoflookdampen walmen me tegemoet, maar dat leed is te overzien). Dit met water verdund over planten gespreid. En nu afwachten of dit middel effect heeft.

Maar om niet in mineur te eindigen: het is niet alleen maar kommer en kwel natuurlijk.

De peultjes gaan dit jaar als een speer. De uien en bieten staan er goed bij.

De capucijners, voor de eerste keer gezaaid, hangen na de bloei met paarse bloemetjes, nu vol met paarse peulen. Binnenkort maar een net erover voordat de duiven zich er te goed aan doen. En de doorgeschoten sla? De blaadjes smaken nog steeds prima.

Ook met een slakkeninvasie blijft moestuinieren een bezigheid waar ik blij van word.

Mildred Steevensz, juni 2016